

Igazgatói beszámoló

Mozgásjavító Általános Iskola és Diákotthon
1145 Budapest, Mexikói u. 60.

Nádas Pál
(2002. január. 15-én)

Intézményünk az Alapító Okiratban foglaltak alapján a főváros által elfogadott pedagógiai és nevelési program, illetve a helyi kerettantervek szerint látja el, a mozgáskorlátozott, tanköteles korú tanulók oktatását-nevelését-mozgásfejlesztését- egészségügyi és gondozási feladatait.

A pedagógiai és nevelési programjainkban megfogalmazott célok megvalósítása intézményünknek külső és belső tagozatain történik (1. sz. melléklet szervezeti felépítés). A pedagógiai és gazdálkodási, tehát az intézmény működtetési feladatainkat többszintű szervezeti és kommunikációs rendszerszervezeti kereteken belül oldjuk meg. Ez egyben azt is jelenti, hogy a szervezet különböző szinterein, szintjein, önálló javaslattevő és döntéshozatali jogkörök vannak annak érdekében, hogy az átruházott döntések a lehető legközelebb legyenek a problémafelvetés és a javaslatok megfogalmazásának színteréhez. A külső és belső tagozatok az egységes pedagógiai célok és feladatok ellenére eltérő pedagógiai feladatellátást jelentenek. A jelenlegi szervezeti rendszer tartalommal és kommunikációs kapcsolatrendszerrel történő működtetését, nem az elmúlt 4-5 évben, hanem az intézménynél igazgatóként eltöltött 15-ik tanéve, munkatársaimmal folyamatosan és közösen alakítottuk ki. Az intézmény szervezetének működtetése és a döntéshelyzetek a legmegfelelőbb helyre, illetve szintre történő akreditálása áthelyezése, a vezetői munkám legnehezebb elemét jelentette és fogja továbbra is jelenteni.

Az intézményt 1987 óta, tehát 15. tanéve irányítom. Amikor még a politikai és gazdasági rendszerváltás előtt 39 évesen virtusból, -egy jó kihívásnak tekintve- pályáztam meg a feladatot. Nem gondoltam volna, hogy e munka életem hivatásává válik.

Ahogy az utolsó pályázatomban is megfogalmaztam, a legfőbb vezetői célom, nem lehetett, és nem lehet más, mint az intézmény pedagógiai és nevelési programjában megfogalmazott szülői és a pedagógia céljainak való legmagasabb szintű megfelelése.

Ennek érdekében az elmúlt években iskolánk tanárai – mindkét tagozaton – a szülőkkel egyetértésben, a célokat és a megvalósításhoz szükséges feladatokat, a minőség fejlesztésben alkalmazott minőségi körök módszerének alkalmazásával foglalkoztunk meg. E módszer alkalmazása garancia arra, hogy az általunk kidolgozott programok ne csak a kevesek, hanem a többség sajátja legyen. Így válhatott intézményünk mindkét tagozatán a tantestület többségének szellemi alkotásává.

E munkamódszer alkalmazása nagyban megváltoztatta a munkatársak közötti szakmai, pedagógiai kommunikációs kapcsolatot és érdekérvényesítő rendszert. Ennek is köszönhető, hogy míg régen az iskolai szakmai grémium nagyon szűk körű volt addig ma már összességében, és szakterületenként is differenciálódott,

menyiségében és minőségében egyaránt megváltozott és nagyot fejlődött. Ennek legékeesebb bizonyítéka azok a szakmai publikációk sora amelyeket kollégáim az utóbbi tíz év során közreadtak. A probléma és feladatmegoldás érdekében rendszeresen alkalmazott csoportmunka nagyban hozzájárul és remélhetően jól előkészítette a minőségbiztosítás, minőségfejlesztéssel kapcsolatos szakmai és emberi erőforrások hatékony munkavégzést. Az elkövetkező évek egyik fő feladata kell, hogy legyen az intézményünk és tagozatainak a „minőségi” iskola elvárásainak, rendszerének szabályozottságának megvalósítása.

Sajnálattal, de mint konkrét tény meg kell állapítani, hogy az intézményünkben az elmúlt öt esztendőben beiskolázott tanulóink mozgásállapota, továbbra is egyre romló mozgás és egészségügyi állapota van jelen. Ezt a tényt nem lehet nem figyelembe venni mind a napi pedagógiai akár a fenntartói kötelezettségek során. Ezek a helyzetek kényszerítik ki az állandó változtatás szükségességét, valamint a fejlesztések célját és feladatait.

Amíg az 1992/93-as tanévben az intézményi (mex-ráby összesen) tanulói létszámból még csak 21,32 %, addig 1996/97-es tanévben már ez megkétszereződött és 46,35%-ra emelkedett, a súlyos és nagyon súlyos mozgásállapotú gyermekek létszamaránya.

Az előző 2000/01-es tanévben ez az arány már 66,79%-ra míg az idei 2001/02-es tanévben 82,21%-ra szökkent fel, ami azt jelenti, hogy az elmúlt tíz évben tükrében a súlyos mozgásállapotú tanulók számaránya megháromszorozódott (2. számú melléklet).

A mellékletekből és e beszámolóm, dolgozatom későbbi fejezeteiből is ki tűnik , hogy míg a halmozottan fogyatékos mozgáskorlátozott tanulóink fejlesztésének tárgyi feltételei 1998-óta kiválóan, EU-s színvonalon megoldott addig az „ép” értelmű sérültjeinké továbbra is tragikusan rossznak minősíthető.

E romló tendenciából következő változásoknak, kihívásainak kell megfelelni a mindennapi pedagógiai munkánk során. Éppen ezért az elmúlt években újra kellett gondolnunk a tanulóink egészségügyi-gondozási ellátásának feltételeit. Az orvosi és az egészségügyi személyi háttér megerősítése és biztosítása érdekében sokak és más jellegű érdekek (pénzügyi, hiúsági, stb) ellenállást

leküzdvé, felmondtuk az előző ellátó rendszert. A két éve a Bethesda Kórházzal, megkötött megállapodás egy egységes kórházi háttérrel is biztosít.

E változások eredményeként a különböző szakorvosok pedagógusainkkal és minden munkatársukkal sokkal összehangoltabban végezhetik, fejlesztő gondozási és egészségügyi-gyógyító munkájukat.

Az egészségügyi és gondozási feladatok megnövekedése megkövetelte az egészségügyi és gondozási személyzet létszámának növelését, amelyet belső átcsoportosítással és a főváros támogatásával lehetett megoldani. (3. számú melléklet) A megnövekedett személyzet még fontosabbá tette és teszi a pedagógiai cél és feladatok megvalósításának összhangja érdekében a szakmai fejlesztő TEAM-ek működtetésének szerepét és megerősítését.

Az elmúlt időszak legfontosabb pedagógiai dokumentumait elkészítettük és utána azt a törvényi előírásoknak megfelelően ismételt újragondolást követően átdolgoztuk.

Intézményünk minkét tagozatán (Mexikói út, Ráby u.) elkészült pedagógiai-nevelési programunkat, illetve helyi és kerettanterveinket a szakma számtalan területén használják, ezzel nyújtunk más intézmények számára szakmai segítséget, munkájukhoz.

Az önállóságra nevelés érdekében, -mint megfogalmazott legfőbb cél- olyan egymásra épülő, kiegészítő pedagógiai komplex rendszereket dolgoztunk és folyamatosan dolgozunk még ki, amelyek segítségével a meglévő tárgyi feltételek között, a gyermeki képességek és a mozgásállapot figyelembevételével az életkori sajátosságok tényét nem túllépve, a lehető legnagyobb önállósághoz vezessük el tanulóinkat.

A nevelési programjainkban megfogalmazott célokat az intézmény minden színterén dolgozó személyzet a szülőkkel közösen igyekszik megvalósítani. Ahhoz, hogy az „embermentő” közös munkánk, magas minőségi színvonalon valósuljon meg, az mindenképpen és legfőképpen mindenszinten magasan kvalifikált és jól megfizetett személyzetnek kellene dolgoznia és ugyanakkor nagy empátiával szolgálnia, illetve szolgáltatnia e komplex, nagyon szorosan egymásra épülő tevékenységet.

Ennek érdekében az önfejlesztő kezdeményezéseknek is mindig tere van.

A humán erőforrások fejlesztése érdekében intézményünk a központi támogatást megelőzően már évek óta segítette a továbbtanulni vágyó munkatársakat. Számunkra nagy előrelépést jelentett ez a támogatási forma megjelenése, és minden évben saját dolgozói, és költségvetési forrásokból egészítettük ki. Az állami pénz minden évben kevésnek bizonyul a tanulni vágyó kollégákhoz képest. Az elmúlt négy esztendőben 96 munkatársunk képezte magát tovább, 6.5 millió forintért. Ezekben természetesen nem szerepelnek az ingyenes, illetve az intézményen belüli képzések. Szintén ezen adatok között nem szerepelnek azok a gyermekfelügyelői és a gazdálkodás illetve a technikai dolgozói kör munkatársai, akiket az intézményünk munkaköri kötelezettségből iskolázott be.

Az utóbbi öt esztendőben megfigyelhető az a sajnálatos folyamat a nem pedagógus munkakörben dolgozó gondozók, egészségügyiek, gyermekfelügyelők, és technikaiak körében, hogy bérüknek egyre kisebb a vásárlóértéke. Ebből az következik, hogy a nálunk folyó nagyon nehéz fizikai és lelki munkára nem találunk megfelelő létszámú és minőségű személyzetet. Mindennek ellenére a meglévők nagy többsége karitatív lelkesedésből, szakmai és gyermekszeretetéből adódóan menti meg a napi válságos helyzeteket.

A nem pedagógus munkakörben dolgozó munkatársaink bérhelyzetének alakulása, fokozatos romlása, az intézményt lassan a működésképtelenség felé sodorja.

Egyre égetőbbben fontos feladat a bérek azonnali -nem rendezése, hanem-emelése és az **intézményünkben** folyó nagyon nehéz, fizikai és pszichikai munka miatt és az erkölcsi, etikai szakmapolitikai indokaink alapján, a fenntartói költségvetés (bér és dologi költségek) területén történő különleges, vagy inkább megkülönböztetetten **kiemelten pozitív-diszkriminációs, a főváros oktatásán belüli státusz feltételeinek biztosítása!**

A tanulói létszám alakulása intézményünkben kétirányú. Az „ép” értelmű mozgáskorlátozott tanulók létszáma fokozatos csökkenést és az értelmi képességek egyre alacsonyabb szintre történő eltolódását mutatja. A halmozottan fogyatékos mozgáskorlátozott gyermekek száma növekszik, de ez szintén a súlyosabb állapotok felé tolódik (4 melléklet)

A mozgásukban enyhe fokban mozgáskorlátozott tankötelezett korú gyermekek egyre inkább a többségi, lakóhelyi iskolákba járnak. Így intézményünkben nem csak a mozgásállapot változott meg, hanem átrendeződött a lakóhely szerinti megoszlás is. Tanulóink ma már több mint fele budapesti és Pest megyei illetőségű. (4/a melléklet)

Ennek felismerése, illetve a főváros közoktatási programja alapján indítottuk be a módszertani megsegítő szakszolgálati munkát egyenlőre csak a budapesti mozgáskorlátozott, integrált körülmények között tanuló gyermekek számára. E pedagógiai tevékenység az utazótanári hálózat kiépítésén keresztül, pedagógiai és sérülésspecifikus szaktanácsadást, módszertani és technológiai ismereteket, eszközökkel történő ellátást, továbbtanulási tanácsadással tud segítséget nyújtani a többségi iskola, tanárainak és a mozgáskorlátozott tanulóinak és azok szüleinek. A Módszertani Központ még csak három éve működik és feladataink még csak alapjait tudtuk lerakni.

A gyermekközösség családi, szociális helyzete egyáltalán nem mondható jónak. Ennek ellenére, míg pár évvel ezelőtt a diákotthonban még hétvégeken 20-30 gyermek tartózkodott, addig ma már 10-15 gyermeknél többen nincsenek, sőt vannak olyan hétvégék, amikor minden gyermek a családjánál van. A lakóhelyi önkormányzatok közel a gyerekek $\frac{1}{4}$ -ének rendszeresen fizeti az étkezés költségeit. A különböző önkormányzati segélyeket legalább 80%-ban veszik igénybe. Nagyon magas a csonkacsaládok száma.

Anyagi veszélyeztetés okán évente két alkalommal a költségvetésből 50-60 gyermek számára biztosítunk az SZMSZ-ben szabályozott módon segítyt. Sajnos fizikailag és erkölcsi is veszélyeztetett tanulóink is vannak. Ilyenkor hivatalos lépések megtételére kényszerülünk, amelynek pedagógiai eredményességi mutatói hatékonysága nagyon alacsony.

A gyermekvédelmi törvény hatálybalépésekor intézményünkben mindössze három tanuló volt állami nevelt.

Ezért intézményünk nem alakult át gyermekotthonná.

Az elmúlt öt évben 200 %-kall megnőtt az állami nevelésre szoruló gyermekek létszáma. Ez most azt jelenti, hogy a kilenc gyermek ellátása érdekében már hét gyermekvédelem feladatára kijelölt intézménnyel és nevelőszülőkkel állunk kapcsolatban. Amennyiben ez a növekvő tendencia marad, úgy biztosítani kell majd intézményünknek a gyermekotthoni feltételeket, mert jelenleg igen nagy gondot jelent a mozgáskorlátozottság ellátása, gondozása a nem erre specializálódott többnyire építészeti, akadályokkal megépített gyermekotthonok számára.

Intézményünk pedagógiai feladatai közé tartozott – már az 1903-as alapítás évétől kezdve – a végzősökről való további gondoskodás. Így történt ez az elmúlt 15 évben is. Az utolsó öt évben a e feladatot megvalósítottuk, először a diákotthon keretein belül, majd a Módszertani Központ szervezeti rendszerén belül. Az önálló feladatellátásra, belső átszervezéssel hoztuk létre a pályaválasztási és utógondozási státuszt. Ma már e feladat kiterjed a házon kívüli tanácsadásra is.

Az elmúlt időszakra jellemző, hogy a mozgáskorlátozottak pozitív társadalmi elfogadása ellenére a közép és felsőfokú oktatás lehetősége ma még nem biztosított. Továbbra is az egyéni lehetőségek és szándékok találkozása esetén juthatnak tanulóink a továbbtanulás lehetőségéhez a többségi középiskolákba. Ugyanakkor semmit nem bővült a középfokú speciális intézményi keretek közötti továbbtanulás, választásának kínálata. Speciális középfokú oktatási intézmény – az alapfokhoz hasonlóan – nincsen az országban egyetlen egy sem. Ennek ellenére, egy-két kivételtől eltekintve, minden tanév végére majd minden tanulónkat sikerül elhelyeznünk. Ezt az eredményt felfoghatjuk sikernek is, de ha mi ezt tennénk akkor nagy hibát követnénk el. A siker a mi esetünkben csak az lehet, amikor a megszerzett végzettséggel vagy akár anélkül is, de önálló munkavállalóként, aktív jövedelemmel, keresettel rendelkező dolgozó tagjává válik tanítványunk a társadalmi munkamegosztásban. Az elmúlt öt évben végzett tanulóink nyomon követését az (5. számú melléklet) szemlélteti.

A középfokú továbbtanulás budapesti választékának érdekében a főváros segítségével működtünk közre a Neumann János Szakközépiskola és a Mező Ferenc Általános Iskola által közösen szervezett speciális oktatás megszervezésében.

A pedagógiai munka biztosítását nagyban befolyásolja az intézményben folyó gazdálkodás mindenkori helyzete. A tizenöt éves vezetői munkám legjelentősebb részét mindig a gazdasági és azzal szorosan összefüggő szervezési ügyek, - nemcsak irányítási, hanem az operatív feladatok elvégzése jelentette. Az utolsó három esztendőre mondhatom, hogy megtaláltam azt a személyt és személyzetet, akik szakszerű munkájuk eredményeként sok operatív feladatot már átvállalnak a gazdálkodásért felelős szervezeti egység. Itt is veszélyeztetni a stabilitást az intézményen kívüli kereseti és megélhetési kínálat. A gazdálkodás terén egyre szűkül az igazgatói önállóság, sőt az elmúlt két évet a szűkölködések esztendejének is lehet nevezni. Hiába növekedett az intézményi költségvetés összértéke az elmúlt öt évben 40%-kal (6. számú melléklet) akkor amikor a vásárló vagy inkább bekerülési költségek olyan szintre emelkedtek, hogy a tizenöt év óta először történt meg, hogy a 2001-évi nyári karbantartáskor már tisztasági festésre sem maradt pénzünk. Az utolsó három évben a fenntartásra fordítható pénzügyi keretek még az infláció növekedését sem követték.

Az elmúlt utolsó két év gazdálkodására a felhalmozott, több milliós értékű ki nem fizetett számlák, a kötbérek felhalmozódása, a fizetési felszólítások

menyiségének növekedése a jellemző. Eljutottunk arra a szintre amikor a tettlegesség fenyegetettségével hajtották be tőlünk a jogos tartozást.

Mindezek mellett működőképesek maradtunk, de az intézményünk tárgyi és eszközbeli fejlődése ellenére fokozatosan és folyamatosan lesz egyre lepusztultabb intézményünk. Ezt elsősorban a Mexikói úti anyaiskola, a kertészeti diákotthon és a verőcei nyaraló állapotára kell érteni.

A Mexikói úti iskola, a benne lévő mozgáskorlátozott gyermekek közel 70 %-ának már az egyre súlyosbodó mozgás és egészségi állapotuk miatt alkalmatlanná vált a házon belüli közlekedés és a legelemibb emberi szükségleteket alapvetően kiszolgáló helyiségek használatára. E probléma feltárása és prognosztizálása óta lassan több mint tíz év telt el. Azóta szorgalmazom e nagyon súlyos kérdés megoldását. Mindig voltak és jelenleg is vannak ötletek a megoldásra, de konkrét előrelépés a megoldás érdekében nem történt. Mindenképpen a következő évek fő feladata kell, hogy legyen a Mexikói úti tagozaton meglévő önálló életvitelt segítő és akadálymentesítési problémák hosszú távon történő megoldása úgy, hogy az intézmény további pedagógiai célú fejlesztésének lehetősége is meglegyen.

A Mexikói úti „öreg” épület belső, egyes részterületének rekonstrukciója, fejlesztése az elmúlt öt esztendőben megtörtént, így ezeken a helyeken építészeti, közegészségügyi, de legfőképpen sérülésspecifikus előírások, illetve igények megvalósultak;

- konyha, étterem rekonstrukciója
- speciális emelők, ágyak, tanulóasztalok, falitáblák, székek, stb.
- a két lift rekonstrukciója
- életvitelt segítő eszközök beszerzése
- számítástechnikai berendezések modernizálása
- szakmai minimum feltételek beszerzése
- egészségügyi ellátás feltételeinek biztosítása
- vagyonvédelmi feltételek alapjainak biztosítása.

E fejlesztéseket, beszerzéseket a főváros által biztosított költségkeretből, illetve pályázat útján kapott pénzekből valósíthattuk meg. Mint ahogy ezt a (7. számú melléklet)-en is látható, a következőkben megfogalmazott, az 1998-as év három nagy beruházása kivételével, tulajdonképpen a fejlesztések az elmúlt öt évben az intézmény egészéhez képest elhanyagolhatóan alacsony pénzügyi támogatásúak voltak.

Minden pozitív erőfeszítés és előrelépés ellenére a Mexikói úti épület sajnos egyre alkalmatlanabb az egyre súlyosbodó mozgáskorlátozott gyermekek állapotának ellátására.

Minden gazdasági tárgyi és környezeti nehézségeink ellenére az elmúlt öt évben nagyszerű fejlesztéseket sikerült végrehajtani.

A leglátványosabb fejlesztésünk a halmozottan fogyatékos mozgáskorlátozott gyermekek érdekében történt azzal, hogy új iskolaépületet építtetett a főváros a már alkalmatlan és egészségtelen régi helyébe.

„Épült 1988-ban a Fővárosi Önkormányzat képviselőtestületének nemes lelkű döntése alapján a halmozottan fogyatékos mozgáskorlátozott gyermekek számára Budapest adófizető polgárainak pénzéből”

Az 50-60 halmozottan fogyatékos mozgáskorlátozott gyermek oktatását-nevelését- mozgásfejlesztését és gondozását ellátó „Csillagház” -tagozat minden hazai és európai szabványnak és követelménynek, előírásnak és elvárásnak megfelel. Építészeitleg a belső és külső életterek kialakításakor figyelembe vették a sérülésspecifikus ellátás feltételeinek igényeit. Alkalmazkodtunk és figyelembe vettük azt a pedagógiai célt, hogy a közvetlen környezet fejlesztő hatással van . Éppen ezért az épület tanház jelleggel épült.

A „Csillagház” nemcsak egy új építmény, amelyre büszkék lehetünk, hanem egyben olyan építészeti alkotás, amelyben pedagógusok, szülők és érintett szakemberek közös gondolatai, pedagógiai alkotássá váltak.

E dolgozat kapcsán remélem nem tűnik túlzottnak, de felfogható a „Csillagház” **megszületése, megléte, mint egy pedagógus közösség huszonöt éves munkával kivívott életműve.**

Még a „Csillagház” átadása előtt 1997-ben készítettük elő a halmozottan fogyatékos gyermekek iskolába szállításának, szállítószolgálatának létrehozását. Az intézmény már meglévő két mikrobusza mellé öt új gépjármű beszerzésével, az intézményünknek kilenc gépkocsiból álló kis flottáját alakítottuk ki, amely a mai napig is szállítja mindhárom tagozaton tanuló gyermekeinket.

E nagyléptékű fejlesztésekhez, mint a „Csillagház” beindítása, a szállítószolgálat beüzemelése, az egészségügyi ellátás biztosítása és a Módszertani Központ beindítása, magával vonta az intézmény személyzetének növekedését (3. számú melléklet)

Intézményünk külső kapcsolatrendszerében igen jelentős szerepet töltenek be azok az intézmények és társadalmi szervezetek, amelyek tevékenységükben a mozgáskorlátozott személyekkel való foglalatosságot tűzték ki feladatuknak. Így

a mozgáskorlátozottak szülői, érdekvédelmi és sport szervezetei, a fogyatékosokat foglalkoztató célvállalatokkal tartunk fönnt szoros kapcsolatot. Rendszeres kapcsolatban vagyunk azokkal a felsőoktatási intézményekkel, amelyek szintén e kör számára képeznek szakembereket. Több főiskolai, illetve középfokú képzés úgymond gyakorló iskolájaként vagy gyakorlati területeként részt veszünk a képzésben.

A pedagógia területén mind az FPI –vel, mind az OKI-val szakmai kapcsolatban vagyunk.

Több felmérésben és kutatásban részt vettünk. Kollégáink közül vannak akiket a szakterületükről programíráásra kértek fel. Szoros kapcsolatban vagyunk az Önfelkészítő iskolák, a Gyógypedagógusok illetve a Gyógytornászok országos egyesületeivel.

Iskolánk Zsótér Pál Alapítványa munkájában is aktívan részt vállalnak munkatársaim.

Nemzetközi kapcsolatainknak csak a pénz szab határt. Az 1992-ben megkezdett Európai Integrációs program keretében alakult ki a jelenleg is fenntartott, hasonló feladatot ellátó belga, cseh, szlovák, lengyel, holland ,német, és osztrák társintézményekkel. Közös programjaink elsősorban szakmai és gyermekcsere kapcsolatokra épülnek.

A jövő legfontosabb kapcsolatteremtő eseménye 2003-ban intézményünk megalapításának 100-ik évfordulója lesz.

Összegzés:

E dolgozat az igazgatói tevékenységem utolsó öt esztendejéről a teljesség igénye nélkül kívánt röviden számot adni. A beszámolómban nem az elért eredmények felsorolására helyeztem a hangsúlyt, hanem olyan meglévő problémákat igyekeztem feltárni és feszegetni, amelyek újabb célokat és feladatokat jelölnek ki számunkra.

A beszámoló megírása előtt átolvastam és tükröt tartottam magam számára az eddigi igazgatói (három: 87, 92, 97,) pályázataimból. Megnéztem, hogy az akkori elképzeléseimből mi és hogyan valósult meg. Bizony vannak örökzöld megvalósulásra váró feladatok és területek, de vannak beváltott-megvalósult ígérek, még akkor is ha azokból több csak, 15-évvvel ezelőtti terveztem el, vettem először papírra. Ebből is érzékelhető, hogy a pedagógiai és az intézményfejlesztési folyamatokban öt esztendő nagyon rövid időszak. Tizenöt

év távlatából talán egyszerűbb lenne az elmúlt öt év tevékenységét megvizsgálni.

A főváros 2001 év elején több hónapos átfogó vizsgálatot rendelt el (szakmai, törvényességi, pénzügyi, sérülésspecifikussági,) és végzett is el, éppen ennek az utolsó öt esztendőben végzett tevékenységünkről. Sajnálatos és szomorú tény, hogy e szakemberek által végzett körültekintő szakértői munkára hivatkozni nem áll módomban, mivel arról a mai napig, sem szóban sem írásban összegző tájékoztatást nem kaptam, így csak belső önértékelésem és önellenőrzésem segítették a munkámat.

A munkánk legfőbb minősítője és értékelője maga a szülő lenne, aki sokszor a mi esetünkben, éppen a szabad iskolaválasztás lehetőségéből való kirekesztődés kényszerhelyzetében már annak a ténynek is örül, hogy minket megtalál és ettől kezdve 8-10 évre megpihen, beletörődik sorsába. Ennek ellenére a szülői minősítés és a helyzetelemzések, az intézményről készült elégedettségi felméréseink alapján, annak ellenére, hogy egyre többször az elvárások nem valósíthatóak meg, jónak mondható.

Az érték számunkra mindezek ellenére, nem lehet más mint:

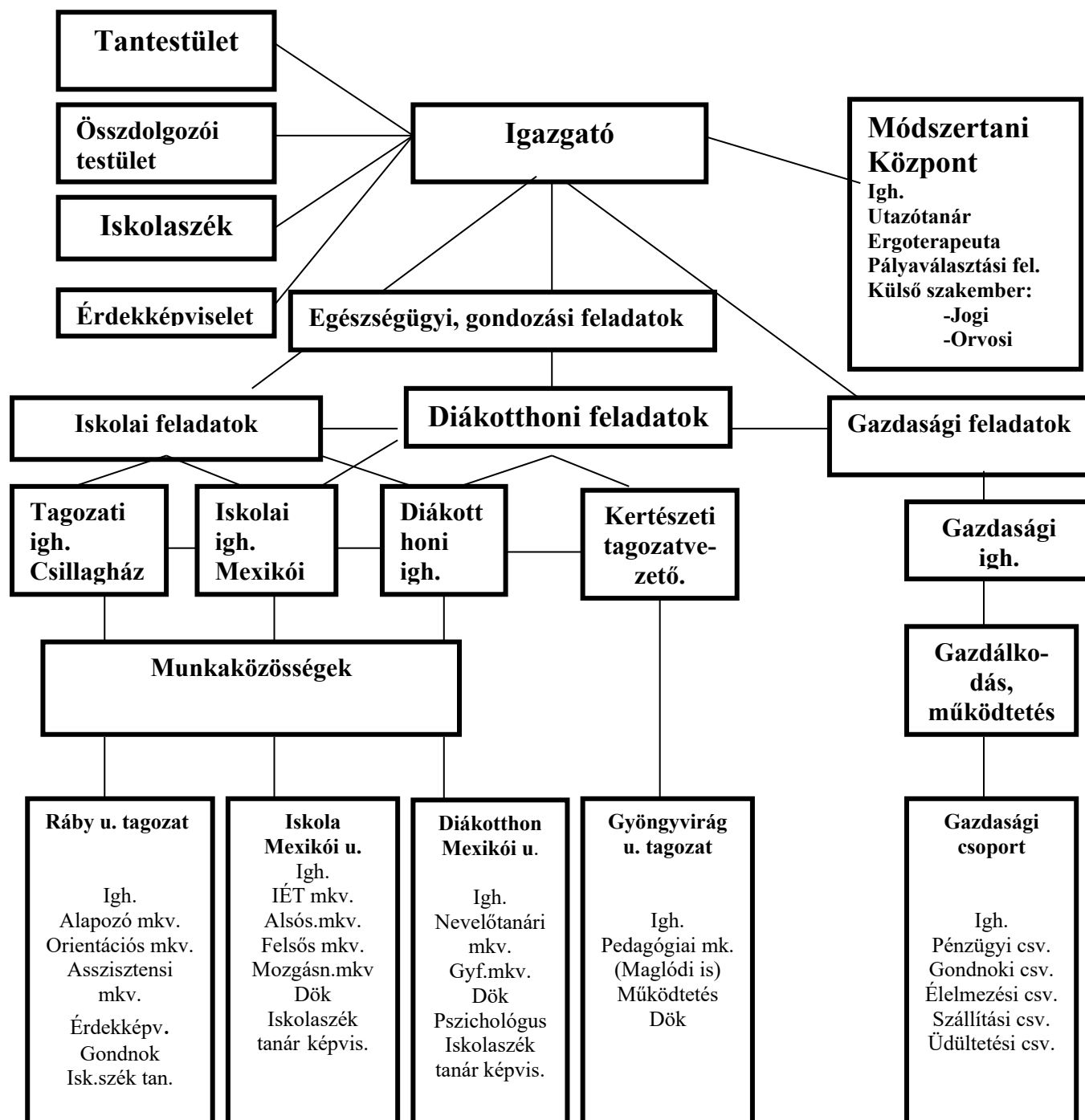
„Valaminek a tulajdonsága, amely a társadalom és az egyén számára való fontosságát fejezi ki.”

Budapest 2002. január. 15.

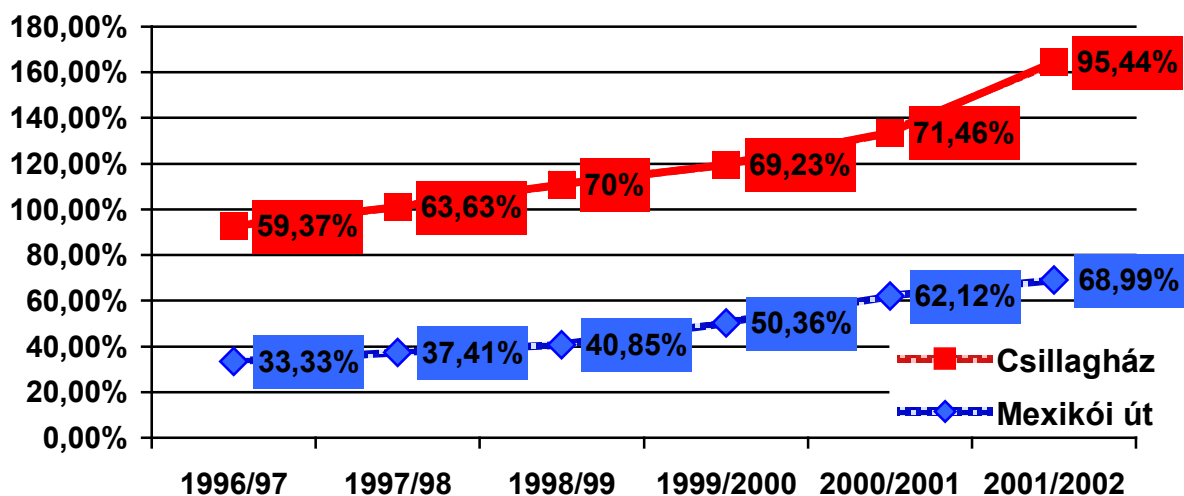
Nádas Pál

Az intézmény szervezeti felépítése

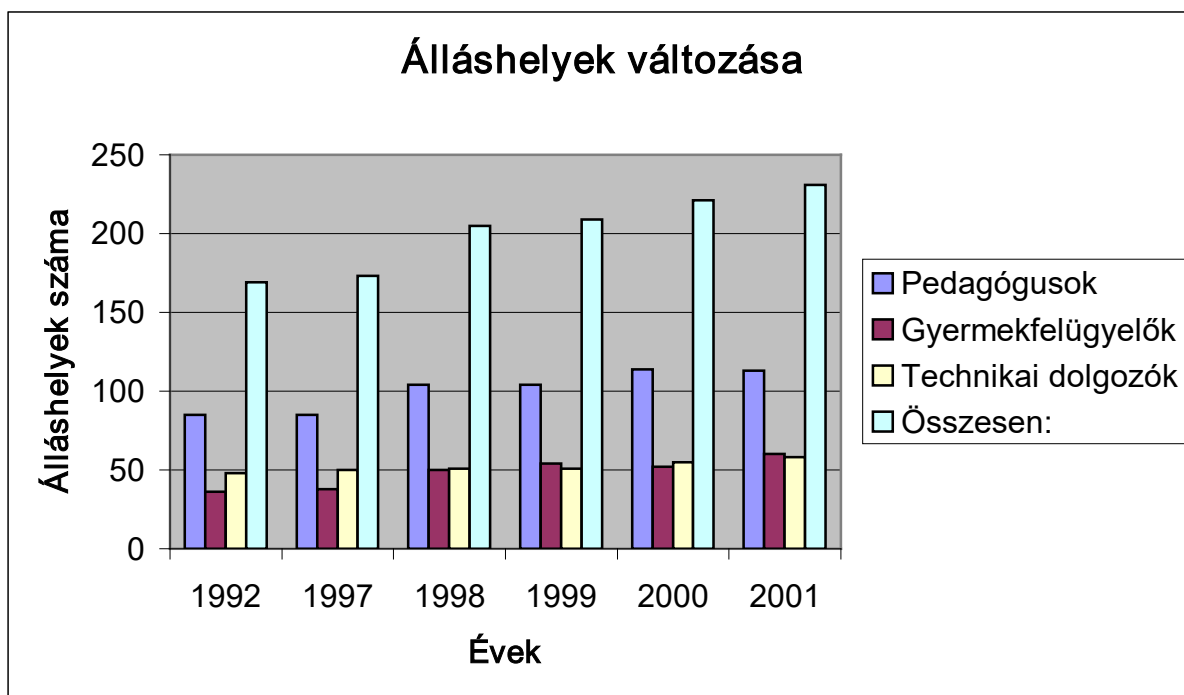
(Intézményi hierarchia, kommunikációs és kapcsolattartási rendszer és az információ áramlásának rendszere)

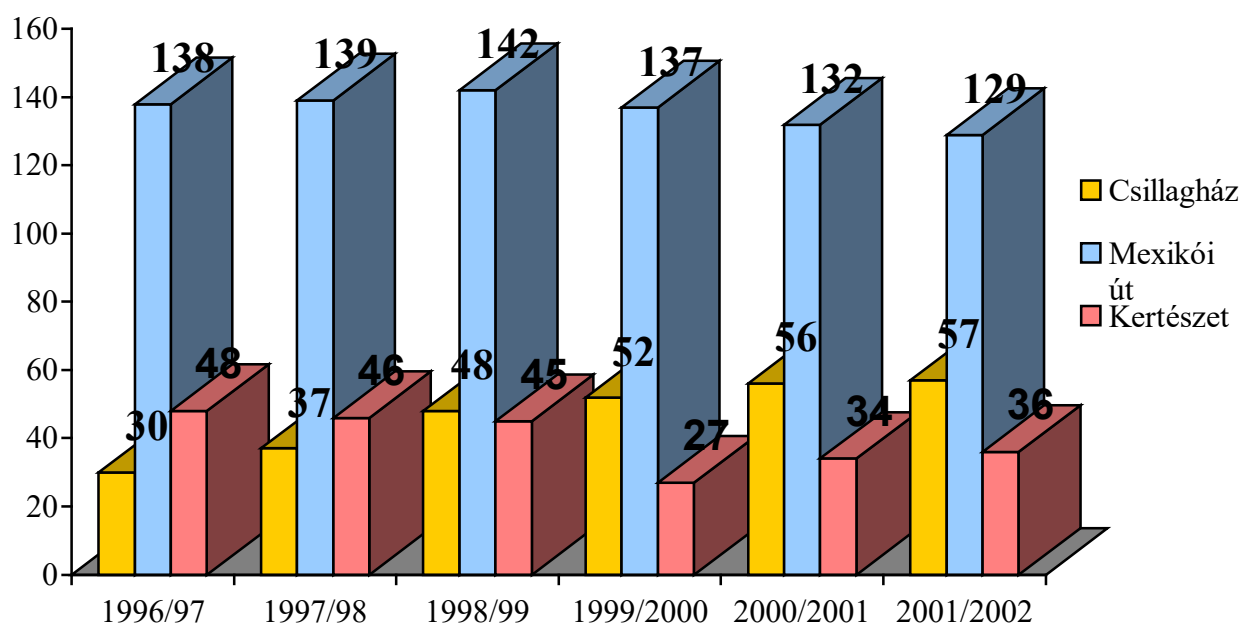
A súlyos mozgásállapotú tanulók létszamarányának alakulása

„Súlyos” mozgásállapotúnak minősítjük azokat a gyermekeket, akik önellátási, önkiszolgálási feladatokban, a mindennapi tevékenységeikben egy vagy több személy állandó segítségére szorulnak.

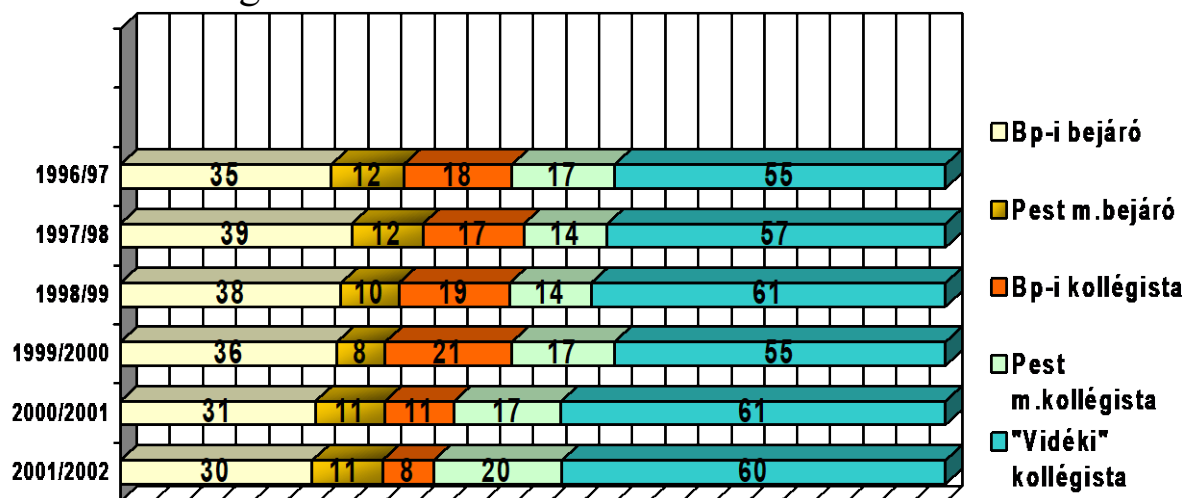
Tanulói létszámadatok alakulása

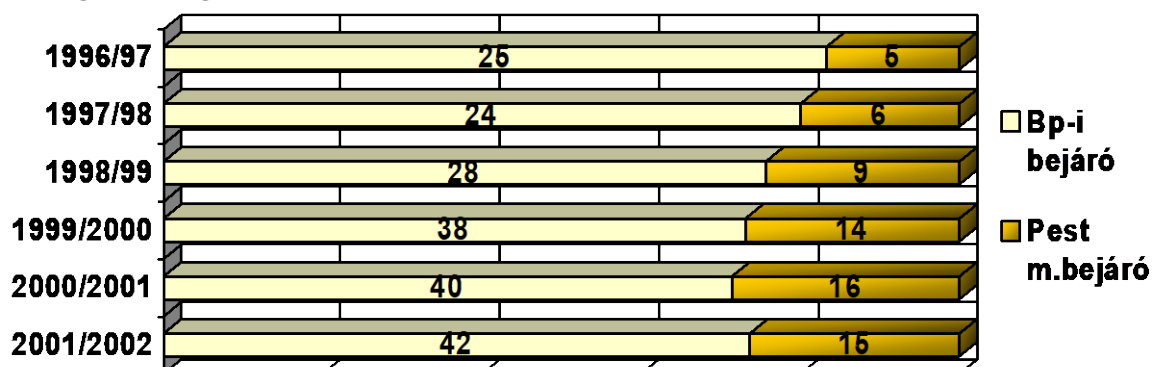
A Mexikói úti tagozaton nagyon kis mértékű létszámcsökkenés tapasztalható, ami az integráció erősödését sejteti. A Csillagházban látható létszámemelkedés azt jelzi, hogy a súlyosabban sérült gyermekek inkább igényelnek speciális intézményben történő fejlesztést, és ezt az új épület átadásával együtt járó férőhelyszám növekedés is lehetővé tette..

Tanulóink lakóhely szerinti megoszlása

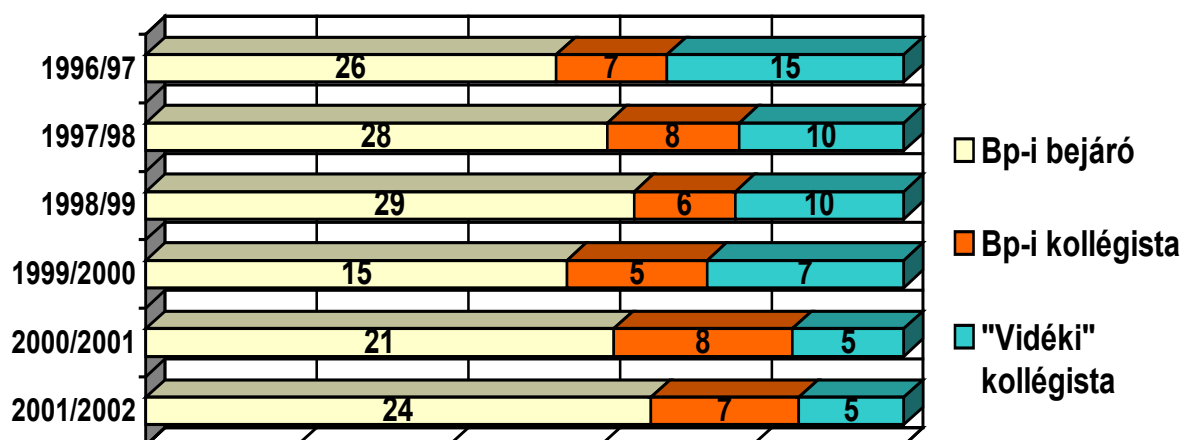
Mexikói úti tagozat

Csillagház tagozat

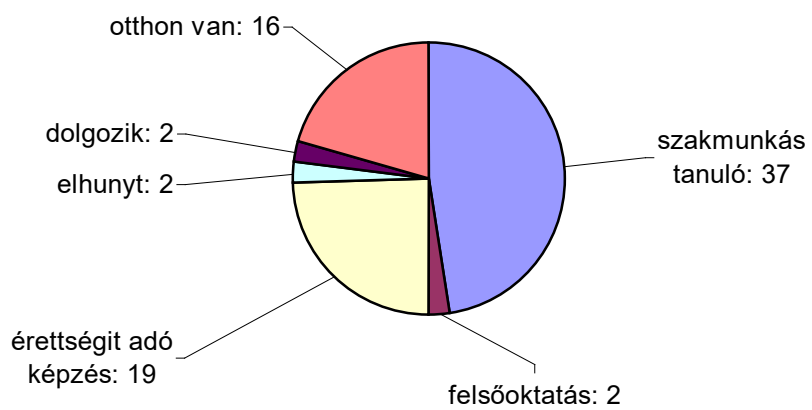

Kertészeti

Az utóbbi öt évben végzett tanulók sorskövetése

Mexikói út

Az utóbbi öt évben végzett tanulók sorskövetése

Csillagház

